

ONMENSELIJK

PHILIPPE CLAUDEL BIJ DE BEZIGE BIJ

Grijze zielen

Zonder mij

Het kleine meisje van meneer Linb

Rivier van vergetelheid

De wereld zonder kinderen

Het verslag van Brodeck

Kleine fabriek van droom en werkelijkheid

Tot ziens, meneer Friant

Alles waar ik spijt van heb

Het Onderzoek

Geuren

Kleine mechanieken

De boom in het land van de Toraja

Archipel van de hond

Philippe Claudel

Onmenselijk

Hedendaagse zedenroman

Vertaald door
Manik Sarkar

2019

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Gepubliceerd met steun van het Franse
Ministerie van Buitenlandse Zaken,
het Instituut Français des Pays Bas /
Maison Descartes en de BNP Paribas.

Copyright © 2017 Éditions Stock
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Manik Sarkar
Oorspronkelijke titel *Inhumaines*
Oorspronkelijke uitgever Éditions Stock, Parijs
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Giovan Battista D'Achille/
Trevillion Images
Foto auteur Jean-Luc Bertini
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 0300 6
NUR 302

debezigebij.nl

*De mens is een risico dat genomen
moet worden.*

Kofi Annan

De vreugde van het geven

Gisteren heb ik drie mannen gekocht. In een opwelling. Het is Kerstmis. Mijn vrouw houdt niet van sieraden. Ik weet nooit wat ik haar moet geven. De verkoopster heeft ze voor me ingepakt. Dat was nog niet eenvoudig. Ze sribbelden tegen. Onder de kerstboom namen ze veel ruimte in. We hebben niet tot middernacht gewacht. Waarom drie. Voor iedere opening een. Heel grappig. Mijn vrouw leek er niet erg blij mee. Je weet toch dat ik het niet meer met meer-

dere partners doe. Dat was ik vergeten. Ook dat is ons gaan vervelen. Zelf heb ik er schoon genoeg van. Een jaar geleden voelde ik wel wat voor chemische castratie, maar vanwege de bijwerkingen heb ik er toch maar van afgezien. Op aanraden van Legros ben ik lid geworden van een bridgevereniging. Iedere donderdag speel ik. Best aardig. Ik ben ook lid van een wijnclub. Ik heb een mooie kelder. Maar ook dat begint te vervelen. Rood of wit, wijn blijft wijn. En het leven blijft lang en traag. We hebben van de kerststol gegeten. Een beetje. Ik zit snel vol. De buren gaven een feestje. Er klonk geluid, muziek, gelach. Hoe kunnen ze nog lachen. De drie mannen die aan de voet van de dennenboom waren vastgeketend keken ons zwijgend aan. Waarom een zwarte. Waarom niet. Mijn vrouw haalde haar schouders op. Ze ging naar boven om te slapen. Ik kon die mannen niet in de woonkamer achterlaten. Ik probeerde met ze te praten. Te zeggen dat ze mee moesten lopen. Ze verroerden zich niet. Ik probeerde ze op te tillen. Ze lieten niet met zich sollen. Ze weigerden te lopen. Ik sleepte ze naar de garage. Ik bond ze vast aan de werkbank. Ik ging terug naar mijn vrouw. Ze sliep al. Ik droomde dat ik zeilde. Het was zacht weer. Licht. Ik hou van de geur van de zee. Het geluid van de golven. Hoe ze zachtjes

tegen de romp slaan. De sierlijke meeuwen. Of waren het aalscholvers. Ik ben geen kenner. Ik kwam moeilijk uit bed. Zoals altijd. Kerstdag is een van de leegste dagen van het jaar. Die vat in zijn eentje de gehele verbijstering van het bestaan samen. Mijn vrouw ging kort na de lunch de deur uit om haar familie te bezoeken. Ze begon niet meer over de mannen. Ik zocht ze op. Ze hadden zich niet verroerd. Ze keken me aan met donkere blikken. Dit is jullie eigen schuld. Als jullie aardiger en meegaander waren geweest had dit niet gehoeven. Ik pakte een schep. Ik groef een grote kuil in de tuin, onder de berk. Ik was er drie uur mee bezig. De tijd verstreek zonder dat ik het merkte. Lichamelijke inspanning heeft zo zijn voordelen. Die onderdrukt alle vormen van denken. Ik liet de mannen erin vallen. Ik overdekte ze met aarde. Ze kreunden, maar al gauw verstikte de aarde hun jammerklachten. Uiteindelijk hoorde ik ze niet meer. Het deed me denken aan scènes uit historische verhalen, maar ik kon niet bedenken welke. Mijn geheugen is uitgeput. Ik heb vijf computers aangeschaft waarvan de harde schijven een oneindige opslagcapaciteit hebben. Wat heb je dan nog aan een geheugen. Daar heb je machines voor. Ik stampte de aarde aan. Ik legde het gras er weer overheen. Mijn vrouw kwam thuis.

Wat heb je gedaan. Een kuil gegraven. Waar. In de tuin. Waarom. Om die mannen te begraven die je toch niet wilde. Ik hoop dat je hem goed hebt dichtgemaakt. Ga maar kijken. Morgen misschien. Vanavond ben ik te moe. Ik ook. We maakten de gans, de champagne en de kerststol op. Toen vielen we in slaap. Laat. Ik voelde dat mijn spieren pijn deden. Best een aangename pijn. Ik viel direct in slaap. Als een baby.

Transhumanisme

En week geleden hoorde ik gesnik op de wc van het Bedrijf. Het bleef doorgaan. Ik wachtte. Ik zeepte mijn handen langdurig in. Ik wilde het gezicht van het leed zien. Uiteindelijk kwam hij tevoorschijn toen hij had doorgetrokken. Bredin van de importafdeling. We kennen elkaar al dertig jaar. We zijn hier samen begonnen. Wat is er aan de hand. Je raadt het nooit. Zijn gezicht was nat van de tranen. Het stond hem goed. Hij was knapper zo. Stralend. Vochtig. Mijn ge-

slachtsdeel verdwijnt. Waar heb je het over. Kijk. Hij knoopte zijn riem los, maakte zijn gulp open, liet zijn broek op zijn enkels vallen en trok zijn onderbroek omlaag. Zoiets had ik nog nooit gezien. Onder aan zijn schaamhaar, waar zijn lid had moeten zijn, was het vlees plat. Alleen zijn zak was er nog, zwaar van de testikels, met een bruinige, gerimpelde huid. Geheel onbehaard. Zijn geslachtsdeel was inderdaad verdwenen. Wanneer is dat gebeurd. Weet ik niet. Ik kijk er nooit naar. Doet het pijn. Helemaal niet. En hoe plas je dan. Ik plas niet meer. Ik hoef niet meer. Ik zweet. Heel veel. En ik huil. Wat kon ik zeggen. Ik zei niks. We bleven allebei zwijgen, onze blikken naar het ontbrekende lid van Bredin gewend. Hij zuchtte en trok zijn onderbroek omhoog. Hij liep weg. Bredins geslachtsdeel is verdwenen. O. We lagen in bed. Mijn vrouw en ik. Ze keek niet op uit haar tijdschrift. Leek niet verrast door wat ik vertelde. Je bent niet verrast. Die dingen gebeuren. Dat wist ik niet. Je doet ook geen enkele poging om bij te blijven. Ik doe niet mijn best om bij te blijven. Klopt. Ik kan niet tegen nieuws. Waarom verdwijnen geslachtsdelen. Dat weet ik niet. Dat vertellen de bladen niet. Die constateren alleen. Aha. Voor dat ik het licht uitdeed tilde ik het laken en mijn pyjama op. Mijn geslachtsdeel zat er nog. Drie

dagen later smeekte Bredin me om mee naar de wc te gaan. Ik kan echt niet, ik moet naar de vergadering van afdelingshoofden. Twee tellen maar, toe. Zijn gezicht was nog steeds drijfnaat van de tranen. Goed dan, twee tellen. Kijk. We stonden op de wc. Hij trok zijn broek en onderbroek omlaag. Niks meer. Inderdaad. Niks meer. Ook de balzak was verdwenen. Bredins kruis was volledig glad. En je anus. Mijn anus is niet veranderd. Gelukkig maar. Ja. Dan heb je die tenminste nog. Ik zie het verband niet. Sorry. Ik zeg het niet handig. Ik wilde je troosten. Ik heb er geen woorden voor. Ik legde mijn hand op zijn schouder. Bredin heeft geen ballen meer. O. Mijn vrouw las nog steeds tijdschriften. Vind je het niet ongelooflijk. Ik had er al op gerekend. Dat is de tweede fase. Komt er nog een derde. Daar doen de bladen geen uitspraak over. Oké. De dagen daarna deed ik alles om Bredin en zijn tranen te ontlopen. Ik ging niet eens meer naar de wc, uit angst dat ik hem zou treffen. Drie weken later, toen ik naar een vergadering ging, hoorde ik achter me een vrolijke stem die me begroette. Bredin. Gaat het beter met je. Het gaat uitstekend. Je geslacht is terug. Welnee. Wat is er dan. Mijn vrouw. Je vrouw. Haar vagina is dichtgegaan. Nee. Jawel. Bij haar is alles ook glad. De kleine en grote schaamlippen lijken wel

met elkaar versmolten. We zijn identiek. Nee. Ja. We huilen samen. Nee. Ja. Maar dan van vreugde. Bredin liep neuriënd weg. Ik probeerde me mijn vrouw zonder geslachtsdeel voor te stellen. Het schrikte me niet af. Ze gebruikte het maar zelden met mij. Wanneer was de laatste keer. Weet ik niet eens meer. Terwijl ik me onze laatste keer probeerde te herinneren begon ik als vanzelf aan mijn ballen te krabben. Ik voelde alleen leegte.

Moderne kunst

De trottoirs van onze steden liggen vol zwerfers. Vroeger lagen er vetpapier, oude kranten, kauwgumverpakkingen, folders, sigarettenpeuken. Daar letten we nu op. We zijn ons bewust van het milieu. We gooien ons afval niet meer gedachteloos op straat. We sorteren. We recycelen. Aan onze schoenen kleven alleen nog vieze mensen, ingepakt in meerdere lagen misselijkmakende kleding met vlekken van braaksel, urine en uitwerpselen. Soms sterven ze. Vooral in

de winter. Maar niet genoeg. De dood is schraalhans. Willoos. Zuinig. Lui. Terwijl het toch zijn enige taak is. De dood heeft het bijltje erbij neergegoot. Je beseft het niet direct. Het lijkt of ze slapen want ze slapen de hele dag. Hoe zou je het dan zien. De dood neemt graag de gezichten van het leven aan. Vanochtend heb ik wat galerieën bezocht. Het was een prachtige frisse nacht geweest. Volle maan. Arctische temperaturen tot de ochtend. Wat heerlijk om met het lichaam gehuld in een warme dikke bontjas door de winterse stad te lopen na een uitgebreid ontbijt te hebben verorberd. Toast met boter, roerei, koffie, jus d'orange, bacon en vitamines. Het roerei kreeg ik niet op. Er kwam waterdamp uit de monden als gasvormige kristallen. Onstoffelijk. Poëzie. Schoonheid. Af en toe ben ik nog in staat om ontroering te voelen. Voor een galerie stonden een paar mensen stil. In een halve cirkel. Op de grond lag een man of een vrouw met een blauw, opgezwollen gezicht en een dikke, haast Russische mond. Volkomen verstijfd. De jas was geheel gehuld in een fijn pantser van transparant ijs. Irreëel en fantastisch. De rechterhand van de zwerver omklemde de hals van een lege wijnfles. De linker verdween in de plooiën van zijn wollen kledingstuk. De galeriehouder arriveerde. Een drukbezet man. Hij haal-